

Hồi 97

Chiến Đấu Bất Dung Tình

L

úc này Thông Linh đạo trưởng với vẻ mặt hầm hầm nói:

- Đồ huynh nói hay quá ! Dầu cho phái Côn Luân và Thiên Long Bang có quan hệ mật thiết với nhau đi nữa cũng không liên quan gì đến trận đấu kiếm này. Bần đạo thiết tưởng không nên nêu điểm này trong trận đấu.

Dứt lời Thông Linh đạo trưởng đưa mắt dò xét mọi người, chỉ thấy cao thủ của các môn phái thì thăm với nhau.

Bổng Phiêu Thiên Nhạn Hạ Vân Phong trợn dọc đôi mắt đứng lên nói lớn:

- Bần đạo có đề nghị trận đấu võ sắp danh này tốt nhất là để cho Mã Quân Vũ môn hạ của Côn Luân và ái nữ của Tô Bang Chủ ra đánh trước một trận. Không biết đề nghị này có hợp tình hợp lý không ?

Mọi người đều không ngờ ông ta lại có ý kiến lắt léo như thế. Ai nấy đều tức cười và thì thăm không ít.

Thiên Hồng đại sư nghe nói sững sốt rồi toan nói nhưng Đỗ Duy Sinh liền cười ha hả, nói:

- Hạ đạo huynh quả nhiên cao kiến. Đã hai lần Tô Phi Phụng đến Đoạt Hồn Ải tìm Mã Quân Vũ không phải là việc ngẫu nhiên được. Vậy đưa hai người ra giao chiến trận thứ nhất để dứt khoát mối liên hệ giữa các môn phái và Thiên Long Bang và cũng để tỏ rõ sự uẩn khúc mờ ám của hai người.

Tô Bằng Hải nói lớn:

- Đồ huynh ! Nên biết rằng đây không phải là nơi đấu khẩu. Lão phu thừa nhận Tô Phi Phụng có thái độ mất dạy nhưng tin chắc rằng nó và Mã Quân Vũ chưa đến nỗi làm việc mờ ám. Nếu Đồ huynh có lòng hào hứng thì xin ra trận trước để làm gương cho kẻ khác. Lão phu xin đưa người ra tiếp chiến ngay.

Nói vừa dứt lời thì thấy trong hàng bàn ghế của Thiên Long Bang có một vị bước ra. Người này chỉ có một cánh tay, chính là Ngũ Độc Tẩu Mạc Luân. Ông ta tuy chỉ có một cánh tay, song về võ công lại là một nhân vật khét tiếng trong Thiên Long Bang.

Ngũ Độc Tẩu Mạc Luân lướt tới giữa trận, nghiêng mình chào Đỗ Duy Sinh và nói:

- Lão phu xin dùng một cánh tay để chơi với Đỗ huynh vài chiêu xem thử, không biết Đỗ huynh có bằng lòng không ?

Đỗ Duy Sinh bị khiêu khích nên tái mặt và hơi sửng sốt.

Tình hình trở nên khẩn trương, tất cả đều dồn mắt về phía hai người.

Đỗ Duy Sinh ngẫm nghĩ một lát rồi cười ha hả, nói:

- Nếu Mạc huynh có lòng sốt sắng, lão phu đâu dám từ chối. Nhưng vì Tô Phi Phụng, ái nữ của Tô Bang Chủ đến Đoạt Hồn Ải tìm Mã Quân Vũ dĩ nhiên là có lý do. Bởi thế lão phu muốn hai người ra đấu trận thứ nhất để tăng thêm phần hào hứng trong đấu trường thì hay hơn.

Hải Thiên Nhất Tào thấy họ đã động đến con mình và Mã Quân Vũ nên mặt mày đã biến sắc, lửa giận bùng lên. Tuy thế Tô Bằng Hải vẫn giữ phong độ của kẻ làm chủ một bang nên đành dần tâm cười nói:

- Đỗ huynh nói thế nghĩa là gì ? Trận đấu kiếm sắp đánh này là một đại hội to lớn có một không hai mà Đỗ huynh muốn cho hai hậu bối ra tiếp trận thứ nhất thật là vô lễ. Chẳng hóa ra trò cười cho thiên hạ lắm sao ?

Đỗ Duy Sinh toan đáp lại, Tô Phi Phụng liền cười nói:

- Thân phụ ! Lúc này con muốn thân phụ cho con một chưởng để kết liễu đời con, nhưng bây giờ con thấy rằng con không thể chết một cách thiếu minh bạch như trước được...

Nói đến đây, nàng ngừng lại. Các môn phái thấy ý kiến nàng bất thường đều lấy làm lạ.

Tô Bằng Hải nghe nói liền khỏa tay, nói:

- Dầu con có buồn phiền cho mấy con cũng không nên buồn phiền trong lúc này. Chờ đại hội xong, con kể tỉ mỉ cho ta nghe. Ta sẽ không bao giờ tha thứ cho một kẻ nào hà hiếp con.

Tô Phi Phụng nghe nói chỉ thở ra mà không nói.

Tô Bằng Hải thấy con mình buồn phiền, thương hại nói:

- Thôi, tốt hơn con trở về trước đi.

Nàng nuốt lệ gượng cười nói:

- Cuộc đấu kiếm này có một không hai, con khẩn cầu thân phụ cho phép con được ngồi bên thân phụ xem, mong thân phụ chớ từ chối.

- Được ! Nhưng con chỉ được ngồi đây xem, tuyệt đối không nên có hành động nào khác.

Trên gương mặt đau khổ của nàng bỗng điểm một nụ cười:

- Con hiểu lắm, xin thân phụ yên tâm.

Dứt lời nàng đến chỗ ngồi của Tô Bằng Hải.

Qua một lúc lộn xộn, trên Đoạt Hồn Ải trở nên im lặng.

Tô Bằng Hải lấy tư cách chủ nhân đứng lên nói:

- Bây giờ bắt đầu đấu kiếm. Lão phu xin đại diện cho Thiên Long Bang, kính mời Thiên Hồng đại sư, chủ tọa của chín môn phái lên đấu trường để ra lệnh phái người ra trận thứ nhất.

Thiên Hồng đại sư chấp tay niệm Phật rồi từ từ đứng lên nói:

- Lão nạp hân hạnh được chín đại môn phái đề cử ra gánh vác trách nhiệm ra lệnh. Lão tuy không tài cán gì, nhưng cũng cố gắng làm tròn trách nhiệm. Lão nạp xin hỏi Chưởng Môn nhân của chín phái một câu: “Các người có chịu nghe theo mệnh lệnh của lão nạp không?”

Dứt lời, tiếng thì thầm xôn xao nổi lên và có người đáp:

- Chúng tôi nguyện nghe theo mệnh lệnh của đại sư.

Thiên Hồng đại sư nghiêm sắc mặt, chấp tay niệm Phật rồi tuyên bố lớn:

- Trong chín đại môn phái, chỉ có Nga Mi phái là uất hận Thiên Long Bang sâu sắc nhất vì Chưởng Môn nhân đã bị bắt. Vậy lão nạp long trọng biệt phái Siêu Nguyên đại sư ra ứng chiến trận đầu.

Siêu Nguyên đại sư nghe mình ra ứng chiến trận đầu thì trong bụng chửi thầm:

“Phái Nga Mi chúng ta và phái Thiếu Lâm các người có thù hận chi nhau mà lại phái ta ra trận đầu”.

Trong lòng Siêu Nguyên đại sư uất ức vô cùng, song ngoài miệng không còn từ chối được nữa, bèn từ từ bước ra trận.

Bên Thiên Long Bang có Vương Hàn Tương bước ra trận chào Tô Bằng Hải một cái rồi nói:

- Bang Chủ ! Trận này hãy nhường cho thuộc hạ ứng chiến.

Giờ phút quyết liệt bắt đầu.

Ai nấy đều đảo mắt nhìn hai người giữa trận.

Siêu Nguyên đại sư nuôi trí phục thù đã lâu nên ra tay diễn ra chiêu La Hán Quyền.

La Hán Quyền là một thứ cương quyền đặt biệt, mỗi chiêu đánh ra sức mạnh ngàn cân. Nếu đánh trúng không chết cũng bị thương nặng. Vương Hàn Tương bị sức công của quyền mãnh liệt nên phải thối lui ra sau hai ba bước. Nhưng Vương Hàn Tương là một tay có

võ công già dặn không nao núng, lão tránh né qua lại ẩn hiện tài tình, gió quyền phun ra vùn vụt nhưng không làm gì nổi Vương Hàn Tương.

Người ta thấy Vương Hàn Tương chỉ thỉnh thoảng đánh ra một chưởng nhẹ nhàng như không dùng chút sức lực nào cả. Thật là trái hẳn với quyền pháp cương mãnh của Siêu Nguyên đại sư.

Thì ra lão đã xử dụng sáu mươi bốn thế Xà Hành Bát Quái Chưởng. Bộ chưởng này không những đánh ra trông rất nhẹ nhàng mà âm trung bao gồm bát quái hoá giải quyền pháp của Siêu Nguyên đại sư một cách hữu hiệu.

Cuộc đấu kiếm này đã diễn ra năm mươi chiêu.

Wương Hàn Tương vẫn bình tĩnh như thường, còn Siêu Nguyên đại sư thì mồ hôi toát ra ướt đầm đề. Lúc bấy giờ Siêu Nguyên đại sư rút về thế thủ, vận khí hộ thân không dám tấn công nữa.

Wương Hàn Tương thấy vậy mỉm cười nói:

- Quyền pháp của đại sư được lừng danh chỉ có thế thôi sao? Vậy thì lão phu xin phép vô lễ!

Dứt lời, Vương Hàn Tương đưa ngón tay mặt ra công điểm tới Khí Môn huyết của Siêu Nguyên đại sư và xoè cây quạt trong tay quét thẳng tới bụng của đối phương. Hai chiêu này ra một lượt quá lạnh lẽo và nguy hiểm vô cùng.

Siêu Nguyên đại sư thấy thế giật mình nhảy lui ra ba thước để tránh luồng sát khí của cái quạt, đoạn đá chân trái lên dùng chiêu Họa Khán Tiến Vân, nhắm vào Đôn Điền huyết của Vương Hàn Tương.

Wương Hàn Tương vẫn bình tĩnh xếp cây quạt lại, vận dụng Hoài Đả Kim Chi điểm thẳng tới bàn chân của Siêu Nguyên đại sư. Siêu Nguyên đại sư vội rút chân về, quất đôi quyền đánh thẳng tới Thái Dương huyết của Vương Hàn Tương.

Wương Hàn Tương cúi mình rạp xuống, vận chưởng đánh thẳng vào đối phương. Siêu Nguyên đại sư vội lánh đi.

Lúc đó đôi bên đều có ý sợ nhau, chỉ dùng thế thủ và thỉnh thoảng điểm tới vài chưởng rồi rút lui.

Đánh như vậy, thêm ba mươi mấy chiêu nữa, bất phân thắng bại.

Thình lình Siêu Nguyên đại sư đánh ra một chiêu Ác Ứng Điều Linh nhảy phóc tới. Vương Hàn Tương lại ra ngón Yển Tử Xuyên Vân, chỉ nghe một tiếng xẹt đã lướt qua đầu Siêu Nguyên đại sư.

Wương Hàn Tương còn ở trên không trung đã quay mình lại, thừa cơ Siêu Nguyên đại sư bất ngờ dùng quạt chặt sả tới vai trái đối phương.

Siêu Nguyên đại sư thấy thế định tránh né, nhưng thấy không kịp nữa, đành phải vận khí hộ thân đỡ mạnh quả đấm đó, rồi nhanh như chớp, hét lớn một tiếng lộn người lại áp dụng chiến thuật Thiết Ứng Triển Chi đánh ra một chưởng đến hông của Vương Hàn Tương.

Lúc đó quần hùng thấy Siêu Nguyên đại sư thối lui ra ba bước, còn Vương Hàn Tương ở trên không lộn xuống đứng giữa trận vận khí điều dưỡng.

Cả đôi bên dường như bị đối phương đánh trúng, xem chừng bị thương khá nặng. Hai bên đều vận công điều sức một lúc.

Siêu Nguyên đại sư gượng cười nói:

- Vương phân cuộc chủ! Một quạt đối một chưởng. Trận này chúng ta quyết định như thế nào ?

Wương Hàn Tương nhún mảy lên cười ha hả, nói:

- Bộ xương già của lão phu còn có thể chịu đựng nổi vài chưởng nữa của đại sư, nên lão phu chưa chịu hòa. Hãy thử thêm vài chiêu nữa xem.

Dứt lời, lão đưa cây quạt lên, định tấn công đến.

Lúc đó Thiên Hồng đại sư bước ra đứng trước hai người chấp tay niệm phật nói:

- Theo lời đề nghị của Tô Bang Chủ, khi đã điểm trúng thì thôi để tránh sự tương tàn khốc liệt. Vậy trận đấu này Siêu Nguyên đại sư dùng một chưởng mà đối một quạt thì xét ra không ai hơn ai thua cả. Không biết Tô Bang Chủ nghĩ sao ?

Tô Bằng Hải cười nói:

- Theo lời đại sư thì trận này kể như huề, vậy mời đại sư phái người ra ứng chiến trận thứ hai.

Thiên Hồng đại sư chấp tay cúi đầu như suy nghĩ việc gì vậy. Qua một lúc rồi ngược lên nhìn Đằng Lôi nói:

- Võ công của phái Tuyết Sơn đã lừng danh võ lâm lâu rồi vậy mời Đằng huynh ra tiếp chiến trận thứ hai.

Đằng Lôi nghe vậy liền cười dài:

- Trong chín đại môn phái thì danh tiếng của bốn phái thua xa các phái Thiếu Lâm và Võ Đang. Cả đến phái Côn Luân, bốn phái cũng không bằng. Thế sao đại sư không lựa các đại nhân trong phái đó để ra tiếp trận thứ nhì, mà lại đích danh lão phu? Chẳng phải là không đúng lắm sao ?

Thiên Hồng đại sư thấy Đằng Lôi không chấp thuận liền nghiêm nét mặt chấp tay niệm phật rồi nói:

- Đằng huynh không chịu nghe lời, thế thì uy tín của lão nạp đã hết. Vậy lão nạp xin rút lui. Mong các môn phái đề cử người khác hiền đức hơn lên thay thế lão nạp.

Cả đại hội xôn xao.

Tô Bằng Hải liền đứng lên cười ha hả nói:

- Lão phu xem người của các môn phái thiếu đoàn kết, cho nên mỗi người đều có mưu kế riêng. Lão phu yêu cầu các người trước khi lựa đối thủ ra tiếp chiến nên suy nghĩ kỹ càng đã.

Tô Bằng Hải nói xong thì chín đại môn phái, ai nấy đều cảm thấy bức tức, lửa giận phừng lên.

Hạ Vân Phong thấy vậy đứng lên nghiêng mình chào một cái nói:

- Tô Bang Chủ nói rất đúng. Lão phu thấy Thiên Hồng đại sư vì ôm lấy lòng từ bi mà trốn tránh trách nhiệm.

Đỗ Duy Sinh vươn đôi mắt lên cười ha hả, nói:

- Đằng huynh ! Vì danh dự của cửa đại môn phái, xin Đằng huynh chịu khó ra tiếp chiến trận thứ hai đi.

Đằng Lôi ngẫm nghĩ không nói ra một tiếng.

Lúc đó bên Thiên Long Bang có một người bước ra nghiêng mình chào Tô Bằng Hải rồi nói:

- Tô Bang Chủ ! Xin cho phép thuộc hạ ứng chiến trận thứ hai.

Dứt lời liền nhảy phóc ra giữa trận.

Người này không ai khác hơn là Khai Bia Thủ Cư Nguyên Phát. Chưởng lực của lão mạnh lắm, nên được người ta gán cho cái tên là “Khai Bia Thủ”.

Cư Nguyên Phát đứng cách Đằng Lôi chừng vài thước chấp tay chào và nói:

- Đằng huynh khỏi phải nhân nhượng, xin ra chiêu đi.

Đằng Lôi bị Đỗ Duy Sinh đẩy ra trận, đang cảm thấy khó chịu, bỗng gặp Cư Nguyên Phát khiêu khích. Nếu không ứng chiến thì sẽ bị mất mặt, lão bèn mạnh dạn bước tới hai bước.

Thiên Hồng đại sư thấy Đằng Lôi ra trận có cử chỉ do dự, nên niệm Phật hiệu rồi mới ngồi xuống.

Cư Nguyên Phát nói:

- Đằng huynh định đấu cách nào ? Dùng binh khí hay dùng quyền chưởng ?

Đằng Lôi cười nhạt:

- Cư huynh đã có danh là Khai Bia Thủ thì chắc chưởng lực không vừa. Lão phu xin đỡ vài chưởng xem thử.

Cư Nguyên Phát cười nói:

- Được ! Đẳng huynh trọng đãi, lão phu xin tuân lệnh. Vậy lão phu xin ra tay đây.

Dứt lời, Cư Nguyên Phát đưa tay ngoắc một cái. Đẳng Lôi biết là chiêu dụ kích nên không dám tránh né cũng không dám tấn tới, chờ khi đối phương tiến sát mình rồi mới đánh ra một chưởng vào người Cư Nguyên Phát. Quyền này lanh lẹ vô cùng.

Cư Nguyên Phát không dám đỡ phải lui ra ba thước mới tránh khỏi chưởng đó. Thừa cơ hội, lão dùng chiêu Phân Hoa Phất Liễu, đánh ra hai chưởng một lượt, nhắm vào hai nách Đẳng Lôi xông đến, uy lực rất mạnh.

Đẳng Lôi lui lại hai bước nghiêng mình tránh khỏi chưởng trái và vận toàn lực vào cánh tay mặt đánh ra một chưởng.

Hai chưởng chạm nhau phát ra một tiếng nổ lớn. Vì công lực của hai người tương đương, nên đôi bên đều thối lui ba bốn bước mới đứng vững.

Sau chưởng đó, đôi bên đều lo ngại cho công lực của đối phương nên chỉ giữ thế thủ không dám tấn công tới. Chỉ ra bộ đánh tới cho đối phương khiếp sợ mà thôi. Cứ thế mãi, đã trải qua năm mươi chiêu mà chưa phân thắng bại.

Bỗng Đẳng Lôi nhảy tới ra chiêu Bạch Duyên Thám Lộ.

Cư Nguyên Phát biết đó là chiêu dụ địch nên vẫn bình tĩnh đứng im chờ đến khi quyền vừa chạm tới mới xoay ngang mình, dùng tay đánh ra một chiêu Phát Vân Tiến Nhật, tay trái xò ra hai ngón chặt vào Mạch Môn của Đẳng Lôi.

Đẳng Lôi thấy vậy, vội thu quyền lại rồi đánh lẹ Diệp Đán Thâu Hoa mà bủa tới huyết Đan Điền của Cư Nguyên Phát.

Chưởng của Cư Nguyên Phát đánh chưa tới đối phương mà đã cảm thấy một luồng gió công thẳng tới. Lão mới biết Đẳng Lôi quả có một võ công tài tình nên không dám đỡ, chỉ quay mình qua theo thế Xảo Đả Kim Chung rồi chặt vào nách Đẳng Lôi rất nhẹ.

Đẳng Lôi đánh hụt một chiêu thì tức giận, vội lách qua bên mặt hóa thành Phan Thiên Chưởng đánh trở lại cánh tay trái của đối phương.

Cư Nguyên Phát không ngờ đối phương lại biến chiêu mau lẹ như vậy, liền cong mình lại theo thế Vũ Đả Tàn Hà để tránh né, rồi xông tới, vận đủ nội lực phát ra một chưởng.

Đùng !

Một tiếng vang rung chuyển đấu trường. Cư Nguyên Phát cảm thấy cánh tay mặt tê đi. Còn Đẳng Lôi cũng chệnh choạng đổ mồ hôi thối lui ba bước.

Cư Nguyên Phát thừa cơ trở bảy mươi hai lộ Cầm Nã Thủ, trong đó có kèm theo mấy chiêu điểm huyết. Thủ pháp này uy lực mạnh mẽ vô cùng, lẹ như gió khiến đối phương không biết đường nào tránh né.

Đằng Lôi tuy có công lực khá lợi hại thêm dồi dào kinh nghiệm trên mấy mươi năm, song đối phó với bảy mươi hai lộ Cầm Nã Thủ cũng cảm thấy khó khăn.

Trái lại, thủ pháp của Cư Nguyên Phát càng đánh càng lạnh lẽo. Chỉ thấy quyền phong vun vút, bóng chưởng tung hoành tứ bề.

Đằng Lôi đã tỏ vẻ lung túng.

Lúc bấy giờ, chín đại môn phái ai nấy đều lo ngại cho Đằng Lôi. Người ta tiên đoán Đằng Lôi không thể chịu thêm mười chiêu nữa.

Nào ngờ kết quả lại khiến cho ai nấy đều ngạc nhiên.

Trong lúc nguy cấp, Đằng Lôi hét lên một tiếng rồi biến quyền mau như gió, công tới bằng nhiều chưởng mạnh vô song.

Cư Nguyên Phát tuy dùng chưởng lực lợi hại, nhưng đối với Đằng Lôi công lực ấy vô hiệu. Trong chớp mắt họ đã đấu nhau hơn hai mươi mấy chiêu.

Cư Nguyên Phát bèn dùng toàn lực nhảy tới, không ngờ Đằng Lôi nghiêng mình dùng chân đá lẹ qua. Cư Nguyên Phát muốn rút thế về nhưng không kịp, bèn hít một hơi chân khí để nhảy lên không trung. Nhưng đã chậm mất, bị sức gió của đối phương quét trúng, cả thân mình văng ra ngoài bảy tám thước.

Hồ Nam Bình đứng ngoài thấy vậy, vội nhảy vào đỡ Cư Nguyên Phát hỏi:

- Cư phân cuộc chủ có thọ thương không ?

Cư Nguyên Phát lắc đầu cười gượng rồi nhảy ra toan đấu lại nhưng Hồ Nam Bình đã ngăn lại nói:

- Cư phân cuộc chủ! Để lão phu thay người tiếp chiến một trận xem nào.

Cư Nguyên Phát từ từ lui lại.

Hồ Nam Bình bước ra trận chấp tay thi lễ nói:

- Đằng huynh đã dùng chân đánh lén như thế thật không anh hùng chút nào cả. Lão phu muốn lãnh giáo vài chiêu của ngươi.

Đằng Lôi cười nói:

- Hồ phân cuộc chủ! Trận này lão phu quyết tử chiến với ngươi.

Hồ Nam Bình chưa kịp đáp lời thì Thiên Hồng đại sư đã đứng lên niệm phật rồi nói:

- Tô Bang Chủ ! Trận này Thiên Long Bang của các ngươi nên chịu thua đi.

Hạ Vân Phong cũng đứng lên cười nhạt mấy tiếng rồi phụ họa:

- Trận này hiển nhiên là cứu đại môn phái của chúng tôi thắng rồi, có đâu các người còn chưa chịu thua sao ?

Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải đứng lên nói:

- Việc binh gia thắng bại là lẽ thường, thua một trận có gì đáng kể.

Đằng Lôi cười lạnh lạnh nói:

- Tô Bang Chủ ! Cư huynh đã nhường cho lão phu đó, chứ võ công của Khai Bia Thủ nếu ra tay thì lão phu đã thua rồi.

Tô Bằng Hải nói:

- Đằng huynh ! Chớ có nói xàm nữa. Thật ra người thắng đó cũng không cao minh gì lắm đâu.

Đằng Lôi nghe nói cũng không giận, chỉ cười nhạt rồi về lại vị trí cũ của phái Tuyết Sơn.

Bổng nghe một tiếng hét vang rồi nói lớn:

- Đằng huynh ! Hãy khoan, để lão phu lãnh giáo thêm vài chiêu của người.

Đằng Lôi xem lại thì người vừa hét đó chính là Hồ Nam Bình. Đằng Lôi vẫn tự nhiên không nói gì cả chỉ đưa mắt nhìn Thiên Hồng đại sư.

Thiên Hồng đại sư khê niệm phật rồi định nói gì bổng trong cứu đại môn phái bay ra một bóng người, cười khanh khách nói:

- Hồ phân cuộc chủ! Bần đạo xin tìm hiểu võ công của người giỏi đến đâu !

Người đó không ai khác hơn là Hạ Vân Phong.

Hồ Nam Bình liếc qua một cái rồi cười lạnh lẽ nói:

- Hạ đạo trưởng ! Người định đấu bằng cách nào ?

Hạ Vân Phong nói:

- Hồ phân cuộc chủ! Bần đạo xin dùng lưỡi gươm này để lãnh giáo Nhật Nguyệt Song Luân của người có được không ?

- Được lắm ! Nếu cần xin mời Hạ đạo huynh ra chiêu đi.

Hạ Vân Phong cười ha hả:

- Tiên vi chủ, hậu vi khách. Tốt nhất là Hồ huynh ra tay trước đi.

Hồ Nam Bình lấy Nhật Nguyệt Song Luân trong tay ra chặt thanh trường kiếm của Hạ Vân Phong.

Hạ Vân Phong bình tĩnh vung kiếm theo thế Thương Long Bàn Thọ bủa tới.

Hồ Nam Bình lách qua, nhưng nếu chậm tí nữa là đã bị hại ngay. Lưỡi kiếm vọt qua gần sát mặt làm Hồ Nam Bình nổi nóng vung tay lên, đánh ra chiêu Bạch Hồng Quán Nhật, đánh đến vai mặt của Hạ Vân Phong.

Hạ Vân Phong bủa huyệt một kiếm biết đối phương không vừa, liền hạ bộ tránh qua khỏi quả đâm đó, đồng thời chuyển kiếm thành thế Ngọc Đại Vi Yển chặt qua hạ bộ của Hồ Nam Bình.

Thế kiếm này quét qua như gió. Hồ Nam Bình thấy vậy, tung mình lên lui lẹ ra sau bốn năm bước mới tránh khỏi đường kiếm ác kia.

Hồ Nam Bình chuẩn bị thế công vững vàng, siết chặt binh khí trong tay, vận lực tấn công thanh trường kiếm của Hạ Vân Phong.

Thì ra thứ binh khí Thanh Cương Nhật Nguyệt Song Luân này là một thứ binh khí có tác dụng gài khóa đao kiếm của đối phương.

Hạ Vân Phong không dám sơ ý, liền thu kiếm lại, tí nữa lại thanh trường kiếm đã bị binh khí của Nam Bình khóa chặt rồi. Hạ Vân Phong còn đang lưỡng lự thủ thế thì Hồ Nam Bình đắc ý vung tới càng lẹ hơn, ánh sáng phát ra lòe cả mắt.

Hạ Vân Phong bị đánh ép nên rất bị động, tuy chưa đến nỗi thua, nhưng xem tình thế rất bất lợi.

Cuộc ác chiến này đã qua năm mươi chiêu. Hạ Vân Phong thấy bất tiện liền đổi biến chiêu thuật, vung chưởng tới. Sức chưởng kêu vun vút làm cho luồng sáng kia mờ yếu đi.

Người trong Thiên Long Bang đều lo ngại cho Hồ Nam Bình.

Hạ Vân Phong thừa thế vung kiếm chặt binh khí của Hồ Nam Bình. Hồ Nam Bình bỗng hét lớn một tiếng, dùng chiêu Thiên Cương Hoa Pháp tránh được đường kiếm của Vân Phong.

Không để lỡ cơ hội nào, Hồ Nam Bình vận hết nội lực, múa ra những chiêu thuật lạnh lẽ, đánh thẳng vào yếu điểm của đối phương, chứ không mong khóa kiếm như trước nữa.

Quần hùng trong trận xem thấy, đều lạnh mình nín thở. Lúc đầu còn thấy mỗi người đứng mỗi bên đánh nhau nhưng rồi sau chỉ thấy xấp sát vào nhau thành một vùng hào quang tỏa ra tứ phía, sức gió ào ào ai thấy cũng rùng mình.

Hạ Vân Phong thấy đánh như vậy mãi cũng vô hiệu quả bèn cho ra tuyệt chiêu Lão Thọ Bàn Tổ đánh thẳng tới ba huyệt một lúc, rồi chuyển mình chống kiếm nhảy ra ngoài mười trượng.

Hồ Nam Bình thấy thế tưởng Hạ Vân Phong định bỏ chạy liền hét lớn:

- Hạ đạo trưởng ! Chưa phân thắng bại sao lại chạy đi ?

Dứt lời lão tung mình nhảy theo.

Hạ Vân Phong nghe sau ót có gió vang lên, liền nghiêng mình dùng thế Kim Long Diên Vĩ quay lại, lẹ làng vọt qua một kiếm vào Thái Dương huyết của Hồ Nam Bình.

Đây là bí quyết của Hạ Vân Phong. Nếu đối phương không tránh đỡ kịp sẽ chết tại trận một cách thảm thiết.

Hồ Nam Bình bình tĩnh dùng chiêu Phong Hầu Quát Ấn, binh khí phát ra một luồng hào quang chặn lại đường kiếm của Hạ Vân Phong.

Thấy thế, Hạ Vân Phong không để cho đường kiếm của mình chạm tới hào quang nên biến kiếm điểm thẳng vào nách Hồ Nam Bình.

Tiếp đó Nam Bình ra chiêu Vân Long Tam Hiệp lách qua bên mặt, rồi đưa binh khí điểm thẳng tới Nao Hộ huyết của Hạ Vân Phong.

Hạ Vân Phong không ngờ đối phương biến chiêu lẹ như thế nên thiếu chút nữa là bị hại rồi, bèn lướt mình theo thế Phù Du Khư Thủy né qua bảy tám thước rồi quét lại một kiếm.

Lúc đó Hồ Nam Bình đang nhảy tới, thấy không né kịp bèn vung Nhật Nguyệt Song Luân thành một luồng sáng hình tròn để chống đỡ.

Hai binh khí chạm nhau phát ra một tiếng nổ long trời lở đất. Hai người đều văng ra mấy bước, lắc lư mấy cái rồi mới đứng vững lại được.

Hồ Nam Bình với vẻ mặt quyết liệt, tay trái cầm Nhật Nguyệt Song Luân, tay mặt rút Phi Bạt đánh thẳng tới Hạ Vân Phong.

Lúc đó trong cửu đại môn phái có một người nhảy ra hét lớn:

- Dùng Phi Bạt ám hại không thể được.

Dứt lời, dùng thanh trúc trượng đánh Phi Bạt của Hồ Nam Bình văng ra bảy tám thước rồi rơi xuống đất.

Hồ Nam Bình thừa lúc Hạ Vân Phong vận công điều sức dùng Phi Bạt ám hại, tin chắc trăm phần hạ thủ đối phương, không ngờ bị Đỗ Duy Sinh nhảy ra đánh rơi Phi Bạt xuống đất.

Lão ta giận quát lớn:

- Đỗ huynh ra tay như vậy không sợ trái với quy luật của võ lâm sao ?

Đỗ Duy Sinh cười nhẹ nói:

- Hồ phân cuộc chủ ! Người dùng Phi Bạt ám hại người lại không trái với qui luật sao ?

Hồ Nam Bình nói:

- Đỗ huynh ! Lão phu xin hỏi cửu đại môn phái các người định hợp lực đấu hay chỉ đến từng người một. Xin cho biết rõ để lão phu tuân theo.

Tô Bằng Hải cười nói:

- Hai vị chớ khẩu chiến, hãy nghe lão phu nói đây.

--- oOo ---